

Mit hundeliv.

Fra jeg var 11 år, har jeg været "hundepige". Jeg luftede familiens skiftende hunde, og til sidst rykkede hundekurven ind på mit værelse. I 1988 fik jeg min egen hund, og i 1996 fik jeg kennelmærket "Morton", og startede opdræt af golden retriever. Siden da har hundene været en stor del af mit liv. Mine hunde er blevet trænet, og brugt på jagt og markprøve. Jeg har opdrættet 16 kuld, og regner med det næste kuld her til sommer. Jeg har brugt tid på frivilligt arbejde i Dansk Retriever Klub, hvor jeg har haft en stor del af min sociale omgang. Lige nu har jeg tre goldens på 11, 4 og 2 år.

Jeg er nu 73 år. Mine hunde trænes stadig, til både min og hundenes store glæde. Da jeg for 10 år siden gik på pension, tænkte jeg, at jeg ville bruge noget af min tid på andre. Og da jeg elsker at lave noget sammen med hundene, startede vi som besøgshunde hos Tryg-fonden. Lige nu er vi afsted to gange om ugen på to forskellige plejecentre. Gamle Line har været i gang næsten hele sit liv, og hun elsker det. De to unge går på skift, så jeg altid har to med. Når jeg skal af sted, venter de spændt på, hvem der skal med i dag. Når vi har hvalpe, har jeg, lige før de bliver hentet, en hvalpe med. Og det er en kæmpe succes. Vi har også deltaget i "Løvdalens" tilbagevendende arrangementer.

Omkring påske regner vi med, at min yngste, Alma, skal parres. Hun skal parres med "Mikkel". Og ud over at være elsket familiehund og avlshund, har Mikkel også et meget vigtigt job. Han er sammen med sin ejer på schweisshundeliste. I jagtsæsonen er Dan og Mikkel næsten ikke til at træffe, for så er de ude og gå spor. Resten af året finder de f.eks. påkørte dyr.

Jeg synes, at det er fint for en hund at være en elsket familiehund i en stor eller lille familie. Det bliver de fleste af mine hvalpe. Men i det, som er mit ærinde her er det vigtigt at huske, at hunde er meget andet. Der findes læsehunde, politihunde, blindførerhunde, besøgshunde, schweisshunde, jagthunde, hyrdehunde og meget, meget andet. Derfor er det vigtigt at skærme om vores hunde. Jeg og mine hunde er vant til at gå lange ture. Men efter at jeg fandt den første nikotinpose på Strandvejen her i byen, pillede en pose ud af munden på min yngste ved gymnasiet, fandt fire poser ved den skole, som vi er genboer til, og sidst fandt en hel håndfuld ved den sti bag baghækken, som er vore vej ud i verden, ja, så tør jeg simpelt hen ikke. Vi kører til den nærmeste hundeskov, hvor jeg føler mig nogenlunde tryk. Og til en lille grusgrav udenfor byen. Det er så foreløbig vores repertoire. For det er jo ikke for sjov. Det handler om liv og død.

